

1. Ennakkokuva maailman kohtalosta

Öljymäen harjalta Jeesus katseli Jerusalemia. Hän näki temppelein suurenmoiset rakennukset. Laskeva aurinko valaisi lumivalkoiset marmoriseinät ja välkehti kultaisen tornin huipussa. Kuka Israelin lapsi saattoi katsella tuota näkyä ilon ja ihailun sykehdyttämättä sydäntä! Mutta Jeesuksen mielen täyttivät muut ajatukset. "Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun." 1

Jeesus ei itkenyt itsensä tähden, vaikka hänen edessään oli Getsemane, lähestyvän tuskan näyttämö, ja hieman kauempana Golgata, ristiinnaulitsemisen paikka. Niiden näkeminen ei synkentänyt tuota ilon hetkeä. Hän itki Jerusalemin tuhansia tuomittuja.

Jeesus näki, miten valittu kansa oli yli tuhannen vuoden ajan saanut osallistua Jumalan erikoisesta suosiosta ja huolenpidosta. Jumala oli kunnioittanut Jerusalemia enemmän kuin mitään muuta paikkaa maailmassa. Herra oli "valinnut Siionin - - asunnokseen". 2 Täällä pyhät profeetat olivat aikojen kuluessa julistaneet varoituksen sanomia. Päivästä toiseen oli uhrattu karitsojen verta, joka viittasi Jumalan Karitsaan.

Jos Israel olisi kansana pysynyt uskollisena Jumalalle, Jerusalemi olisi säilynyt ikuisesti Jumalan valittuna kaupunkina. Mutta tuon valitun kansan historia oli täynnä luopumusta ja kapinaa. Isänkin rakkautta suurempaa myötätuntoa osoittaen Jumalan "tuli sääli kansaansa ja omaa asuinsijaansa".3 Kun hartaista

SUURI TAISTELU

Pyynnöistä ja nuhteista ei ollut apua, hän lähetti taivaan parhaan lahjaa, itse Jumalan Pojan, vetoamaan paatuneeseen kaupunkiin.

Kolmen vuoden ajan valon ja kirkkauden Herra kulki kansansa keskellä ja "teki hyvää ja paransi kaikki, jotka olivat joutuneet Paholaisen valtaan", vapautti vangitut, antoi näön sokeille, paransi rannat ja kuurot, puhdisti spitaaliset, herätti kuolleet ja julisti ilosanomaa köyhille. 4

Kodittomana kulkijana hän eli palvellakseen ihmisiä. Hän helpotti heidän kärsimyksiään ja pyysi heitä ottamaan vastaan elämän lahjan. Kovista sydämistä takaisin lyöneet armoa aallot palasivat entistä voimakkaampana säälin ja sanomattoman rakkauden hyökynä. Mutta Israel oli hylännyt parhaan ystävänsä ja ainoan auttajansa. Hänen rakkautensa vetoamuksia oli halveksittu.

Toivon ja anteeksiannon hetki olisi pian ohi. Pitkään jatkuneen luopumuksena ja kapinan pilvi laskeutuisi nopeasti syyllisen kansan ylle. Häntä, joka yksin voisi pelastaa heidät uhkaavalta kohtalolta, oli halveksittu ja solvattu. Hänet oli torjuttu, ja pian hänet ristiinnaulittaisiin.

Kun Kristus katseli Jerusalemiä, hän näki kokonaisen kaupungin, kokonaisen kansakunnan hävityksen. Hän näki tuhon enkelin kohottavan miekkansa kaupunkia vastaan, joka niin kauan oli ollut Jumalaa asuntona. Samalta paikalta, jonka Titus armeijoiheen myöhemmin ottaisi haltuunsa, hän katseli laakson yli pyhiä esipihoja ja pylväikköjä. Kyynelten sumentamin. silmin hän näki muurit vihollisjoukkojen ympäröiminä. Hän kuuli sotaan järjestäytyvän armeijan askelten töminän, leipää pyytävien äitien ja lasten huudot piiritetystä kaupungista. Hän näki pyhän temppelin, palatsin ja tornit liekkien vallassa, kaupungin kytevinä raunioina.

ENNAKKOKUVA MAAILMAN KOHTALOSTA

Katsoessaan tulevaisuuteen hän näki liiton kansan hajotettuna kaikkiin maihin, kuin hylty autiolla rannalla. Jumalallinen sääli, kaipaava rakkaus ilmaisi itsensä näissä murheellisissa sanoissa: "Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapatat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla." 5

Kristus näki Jerusalemissa vertauskuvan maailmasta, joka epäuskon ja kapinan paaduttamana kiittää kohti Jumalan rangaistustuomioita. Hänen sydämensä täytti sääli maan ahdistettuja ja kärsiviä kohtaan. Hän halusi auttaa heitä kaikkia. Hän oli valmis kuolemaan tuodakseen heidän ulottuvilleen pelastuksen.

Taivaan Majesteetti itkee! Tämä näky osoittaa, eniten vaikeaa on pelastaa syylliset Jumalan lain rikkomisen seurauksilta. Jeesus näki maailman syyllistyneen samanlaiseen petokseen, kuin se, mikä johti Jerusalemin tuhoon. Juutalaisten suuri synty oli ollut Kristuksen hylkääminen; maailman suuri synty tulisi olemaan Jumalan lain hylkääminen, lain, joka on hänen hallintonsa perustus taivaassa ja maan päällä. Miljoonat synnin kahleissa olevat, joita uhkaa toinen kuolema, kieltäytyisivät etsikkoaikanaan kuuntelemasta totuuden sanoja.

Suurenmoisen temppelin tuomio

Kaksi päivää ennen pääsiäistä Kristus meni jälleen opetuslastensa kanssa Öljymäelle, josta avautuu näköala yli kaupungin. Vielä kerran hän katseli häikäisevän loistavaa temppeliä, pyhän vuoren kruunua. Salomo, Israelin kuninkaista viisain, oli rakennuttanut ensimmäisen temppelin, jonka vertaista maailma ei ollut koskaan nähnyt. Nebukadnessarin hävitettyä

SUURI TAISTELU

tempppelin se rakennettiin uudelleen noin viisisataa vuotta ennen Kristukseen syntymää.

Mutta toinen temppele ei vetänyt vertoja ensimmäisen loistolle. Kirkkauden pilvi ei peittänyt sitä, eikä sen alttarille langennut tulta taivaasta. Siellä ei ollut liitonarkkua eikä lainntauluja. Ääni taivaasta ei ilmoittanut papeille Jumalan tahtoa. Toinen temppele ei saanut kokea Herran kirkkauden pilven läsnäolon kunniaa, mutta itse Jumala ihmiseksi tulleenä kunnioitti sitä läsnäolollaan. Kaikkien kansojen toivo oli vihdoin tullut temppeleihin, kun Nasaretin mies opetti ja paransi sen pyhillä esipihoilla. Mutta Israel oli torjunut sille tarjotun taivaan lahjan. Kun nöyrä opettaja oli tuona päivänä poistunut kultaisen portin kautta, tempppelin kunnia oli hänen mukanaan hävinnyt iäksi. Vapahtajan sanat olivat jo toteutuneet: "Teidän temppeleinne on jäävä asujaansa vaille." 6

Kristuksen ennustus tempppelin hävityksestä oli herättänyt opetuslapsissa ihmetystä, ja he halusivat ymmärtää hänen sanojensa merkityksen. Herodes Suuri oli tuhlanut temppeleihin sekä roomalaisten että juutalaisten rikkauksia. Sen rakentamiseen oli käytetty Roomasta tuotuja jykeviä valkoisia marmorilohkareita. Niihin opetuslapset olivat kiinnittäneet Mestarinnsa huomion sanoessaan: "Opettaja, katso! Mitkä kivet, mikä rakennus!" 7

Jeesus antoi juhlallisen ja hätkähdyttävän vastauksen: "Totisesti: kaikki revitään maahan, tänne ei jää kiveä kiven päälle." 8 Herra oli kertonut opetuslapsille tulevansa toisen kerran. Jerusalemlaisten kohtaavien tuomioiden mainitseminen käänsi heidän ajatuksensa tuohon tapahtumaan, ja he kysyivät: "Milloin se kaikki tapahtuu. Mikä on merkinä sinun tulostasi ja tämän maailman lopusta?" 9

Kristus esitti heille pääpiirteet huomattavimmista tapahtumista ennen ajan loppua. Hänen lausumansa

ENNAKKOKUVA MAAILMAN KOHTALOSTA
ennustus oli merkitykseltään kahtalainen. Samalla kun se kuvasi Jerusalemin hävitystä, se ennakoi myös viimeisen suuren päivän kauhuja.

Tuomiot kohtaisivat Israelia, koska se hylkäisi ja ristiinnaulitsisi Messiaan. "Kun siis näette pyhään paikkaan pystytettynä tuomion iljetyksen, josta profeetta Daniel on puhunut - huomatkoon lukija tämän! - silloin on kaikkien Juudeassa asuvien paettava vuorille. " 10 Kun roomalaisten epäjumalille omistetut liput pystytettäisiin pyhään maaperään kaupungin muurien ulkopuolelle, silloin Kristuksen seuraajien olisi paettava turvaan. Pakoon haluavien ei tulisi viivytellä. Viha kohtaisi Jerusalemiä sen syntien vuoksi.

Itsepintainen epäusko oli tehnyt tuomion väistämättömäksi. 11 Jerusalemin asukkaat syyttivät Kristusta vaikeuksista, jotka johtuivat heidän omista synneistään. Vaikka he tiesivät hänet synnittömäksi, he julistivat hänen tuomionsa välttämättömäksi kansakunnan turvallisuudelle. He yhtyivät ylimmäisen papin mielipiteeseen, jonka mukaan oli parempi, että yksi mies kuolee kuin että koko kansa joutuu tuhoon. 12

Samalla kun he tappoivat Vapahtajansa, he pitivät itseään Jumalan valittuna kansana ja odottivat Herran vapauttavan heidät heidän vihollisistaan!

Jumalan kärsivällisyys

Lähes neljäkymmenen vuoden ajan Herra viivytti tuomioitaan. Monet juutalaiset olivat yhä tietämättömiä Kristuksen luonteesta ja työstä. Lapset eivät olleet saaneet nauttia valosta, jonka heidän vanhempansa olivat torjuneet. Apostolien julistuksen välityksellä Jumala antaisi valon loistaa heillekin. He näkisivät ennustusten täyttymyksen ei vain Kristuksen syntymässä ja elämässä vaan myös hänen kuolemassaan ja ylösnousemuksessaan. Lapsia ei tuomittu

SUURI TAISTELU

vanhempien synneistä, mutta hylätessään heille annetun lisävalon he osallistuivat vanhempiensa synneistä ja täyttivät Jumalattomuutensa mitan.

Itsepintaisessa katumattomuudessaan, juutalaiset torjuivat viimeisen armon tarjouksen. Niin Jumala otti heiltä pois varjeluksensa. Kansa jätettiin valitsemansa johtajan valtaan. Saatana kiihotti ihmisten rajuimpia ja alhaisimpia intohimoja. Heitä ei enää ohjannut järki vaan mielijohdeet ja sokea, julma, saatanallinen raivo. Ystävät ja sukulaiset pettivät toisiaan. Vanhemmat tappoivat lapsiaan ja lapset vanhempiaan. Hallitsijat eivät pystyneet hallitsemaan itseään. Intohimo teki heistä tyranneja. juutalaiset olivat väärien todistusten perusteella tuominneet viattoman Jumalan Pojan. Nyt väärät syytökset tekivät heidän oman elämänsä epävarmaksi. Jumalan pelko ei enää häirinnyt heidän rauhaansa. Saatana oli kansakunnan johdossa.

Riitelevien ryhmäkuntien johtajat kävivät toistensa kimppuun ja tappoivat säälimättä. Temppelein pyhyyskään ei hillinnyt heidän kammottavaa julmuuttaan. Surmattujen ruumiit saastuttivat pyhäkön. Silti tämän helvetillisen työn alkuunpanijat väittivät, ettei Jerusalemin hävitystä tarvinnut pelätä! Se oli Jumalan oma kaupunki. Rooman legioonien piirittäessä temppeleä kansanjoukot yhä uskoivat, että Jumala puuttuisi tilanteeseen ja tuottaisi vihollisille tappion.. Mutta Israel oli torjunut Jumalallisen varjeluksen ja oli nyt ilman suojaa.

Tuhon enteitä

Kaikki Kristuksen ennustukset Jerusalemin hävityksestä toteutuivat kirjaimellisesti. Merkkejä ja ihmeitä esiintyi. Seitsemän vuoden ajan eräs mies kulki pitkin Jerusalemin katuja varoittaen tulevista kärsimyksistä. Tämä outo olento vangittiin ja ruoskittiin, mutta

ENNAKKOKUVA MAAILMAN KOHTALOSTA

loukkauksiin ja solvauksiin hän vastasi ainoastaan: "Voi, voi Jerusalemiä!" Hän sai surmansa ennustamansa piirityksen aikana. 13

Yksikään kristitty ei menehtynyt Jerusalemin hävityksessä. Ympäröityään Cestiuksen johdolla kaupungin roomalaiset luopuivat yllättäen piirityksestä, vaikka tilanne näytti suotuisalta hyökkäykselle. Roomalainen sotapäällikkö veti joukkonsa pois ilman mitään näkyvää syytä. Se oli luvattu merkki odottaville kristityille. 14

Tapahtumia johdettiin niin, etteivät juutalaiset sen enempää kuin roomalaisetkaan estäisi kristittyjen pakoa. Cestiuksen perääntyessä juutalaiset ryhtyivät takaa-ajoon, ja näin molempien joukkojen ollessa keskittyneenä sotatoimien kristityt kaikkialla maassa saivat esteettä paeta turvaan Pellan kaupunkiin.

Cestiusta ja hänen armeijaansa takaa-ajavat juutalaiset hyökkäsivät jälkijoukkojen kimppuun. Roomalaisten onnistui vaivoin perääntyä. Juutalaiset palasivat saaliineen riemusaatossa Jerusalemiin. Mutta tämä näennäinen menestys toi mukanaan pelkkää pahaa. Se innosti juutalaiset vastustamaan roomalaisia niin itsepintaisesti, että tuomittu kaupunki vajosi sanomattomaan kurjuuteen.

Hirvittävät onnettomuudet kohtasivat Jerusalemiä, kun Titus pani toimeen uuden piirityksen. Kaupunki saarrettiin pääsiäisenä, jolloin miljoonat juutalaiset olivat kokoontuneet sen muurien sisäpuolelle. Keskenään kiistelevät ryhmäkunnat olivat tuhonneet kaupungin ruokavarastot. Nyt koettiin kaikki nälänhädän kauhut. Ihmiset jyrivät nahkavöitään ja sandaalejaan sekä kilpiensä päällysnahkaa. Monet hiipivät öisin keräämään villikasveja kaupungin muurien ulkopuolelta, vaikka seurauksena saattoi olla piinallinen kuolema roomalaisten käsissä. Turvaan päässeiltä taas usein ryöstettiin kaikki, mitä he olivat

SUURI TAISTELU

onnistuneet keräämään. Miehet ryöstivät vaimoiltaan ja vaimot miehiltään. Lapset riistivät ruoan ikääntyneiden vanhempiensa suusta.

Roomalaiset johtajat yrittivät herättää juutalaisissa kauhua ja siten saada heidät antautumaan. Vankeja ruoskittiin, kidutettiin ja ristiinnaulittiin kaupungin murien edessä.

Josafatinlaaksoon ja Golgatalle pystytettiin lukemattomia ristejä. Niiden välitse mahtui tuskin kulkemaan. Niin toteutui Pilatuksen tuomioistuimen edessä lausuttu kammottava kirous: "Hänen verensä saa tulla meidän ja meidän lastemme päälle!"

15

Tituksen valtasi kauhu, kun hän näki laaksoissa viruvat ruumiskasat. Lumoutuneena hän katseli suurenmoista temppeliä ja antoi käskyn, ettei sen yhteenkään kiveen saanut koskea. Hän vetosi vakavasti juutalaisten johtajiin, etteivät nämä pakottaisi häntä saastuttamaan pyhäkköä verellä. Jos he suostuisivat taistelemaan muualla, yksikään roomalainen ei loukkaisi temppelin pyhyyttä! Itse Josephus kehotti heitä antautumaan, pelastamaan itsensä, kaupunkinsa ja Jumalanpalveluspaikkansa. Mutta katkerasti kiroten he heittivät viimeistä inhimillistä välittäjäänsä kohti keihäitä. Tituksen yritykset temppelin pelastamiseksi olivat turhia. Häntä suurempi oli julistanut, ettei kiveä jäisi kiven päälle.

Lopulta Titus päätti vallata temppelin äkkiryynnäköllä. Hän määräsi kuitenkin, että se olisi mahdollisuuksien mukaan säästettävä hävitykseltä. Mutta hänen käskyään ei toteltu. Eräs sotilas heitti kekäleön pylväikössä olevasta aukosta sisälle, ja pyhää rakennusta ympäröivät setrillä paneloidut huoneet leimahtivat hetkessä tuleen. Titus ryntäsi paikalle ja käski sotilaitaan sammuttamaan liekit. Hänen sanoistaan ei välitetty. Hurjistuneet sotilaat heittivät palavia kekäleitä temppeliä ympäröiviin huoneisiin ja tappoivat

24

ENNAKKOKUVA MAAILMAN KOHTALOSTA

sitten sieltä turvaa etsineet. Veri virtasi alas temppelein portaita kuin vesi.

Temppelein hävityksen jälkeen koko kaupunki joutui roomalaisten valtaan. Juutalaisten johtajat jättivät valloittamattomat torninsa. Titus julisti, että Jumala oli antanut heidät hänen käsiinsä, sillä voimakkaimmakaan sotakoneet eivät olisi mahtaneet mitään noille valtaville varustuksille. Sekä kaupunki että temppeleli hävitettiin maan tasalle, ja paikka missä pyhäkkö oli sijainnut, oli kuin kynnetty pelto. 16 Yli miljoona ihmistä sai surmansa. Eloon jääneet vietiin vankeuteen, myytiin orjiksi, raahattiin Roomaan, heitettiin villipedoille amfiteattereissa tai karkotettiin kodittomiksi kulkijoiksi maailman turuille.

Juutalaiset olivat itse täyttäneet kärsimystensä maljan. Hajottamista seuraavissa koettelemuksissa he niittivät satoa, jonka he olivat omin käsin kylväneet. "Omaa tuhoasi sinä valmistat, Israel, kun nouset minua, auttajaasi, vastaan!", "Syntisi ovat syösseet sinut onnettomuuteen." 17 Usein väitetään, että heidän kärsimyksensä johtuivat Jumalan suoranaisesti määräämästä rangaistuksesta. Näin suuri pettäjä pyrkii salaamaan oman toimintansa. Vastustamalla itsepintaisesti Jumalallista rakkautta ja armoa juutalaiset olivat pakottaneet Jumalan poistamaan suojeluksessa.

Meidän on mahdotonta tietää, miten suuressa kiitollisuudenvelassa olemme Kristukselle siitä rauhasta ja suojeluksesta, jota nautimme. Jumalan hillitsevä voima estää ihmiskuntaa joutumasta kokonaan Saatanan valtaan. Tottelemattomilla ja kiittämättömillä on suuri syy kiittää Jumalaa hänen armostaan. Mutta kun ihmiset ylittävät Jumalallisen kärsivällisyyden rajat, esteet poistetaan. Jumala ei toimi rikkomuksesta seuraavan rangaistuksen täytäntöönpanojana. Hän jättää armonsa hylkääjät niittämään, mitä he itse ovat kylväneet. Jokainen valonsäteen torjuminen on siemen,

SUURI TAISTELU

joka tuottaa vääjäämättömän sadon. Itsepintainen vastustus saa Jumalan Hengen lopulta vetäytymään pois. Silloin ei mikään mahti hillitse ihmisen pahoja intohimoja eikä suojaa Saatanan pahansuopuudelta ja vihamielisyydeltä.

Jerusalemien hävitys on vakava varoitus kaikille, jotka vastustavat Jumalan armollisia vetoamuksia. Vapahtajan ennustus Jerusalemia kohtaavista tuomioista tulee toteutumaan toisellakin tavalla. Valitun kaupungin kohtalossa näemme Jumalan armon hylänneen ja hänen lakinsa maahan polkeneen maailman tuomion. Ihmiskunnan onneton historia on synkkä. Taivaan arvovallan vastustamisen seuraukset ovat olleet kammottavia. Mutta ennustukset piirtävät tulevaisuudesta vielä synkemmän kuvan. Kun Jumalan Henki vetäytyy lopullisesti pois eikä mikään enää hillitse intohimojen ja saatanallisen raivon purkauksia, maailma tulee selvemmin kuin koskaan näkemään Saatanan hallinnan seuraukset.

Tuona aikana, kuten Jerusalemien hävityksessä, Jumalan kansa tullaan vapauttamaan. 18 Kristus tulee toisen kerran ja kokoaa uskolliset luokseen. "Kaikki maan sukukunnat puhkeavat valituksiin, kun näkevät Ihmisen pojan tulevan taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Suuren torven soidessa hän lähettää enkelinsä neljälle ilmansuunnalle kokoamaan kaikkialta, maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut." 19

Varokaamme suhtautumasta välinpitämättömästi Kristuksen sanoihin. Kuten Jeesus varoitti opetuslapsiaan Jerusalemien hävityksestä, jotta he voisivat päästä pakoon, niin, hän on varoittanut maailmaa lopullisen tuhon päivästä. Kaikki halukkaat voivat paeta tulevaa vihaa. "Auringossa, kuussa ja tähdissä näkyy merkkejä. Meren aallot pauhaavat jylisten, ja maan päällä ovat kansat ahdistuksen ja epätoivon

ENNAKKOKUVA MAAILMAN KOHTALOSTA

vallassa." 20 "Valvokaa siis", kuuluvat Kristuksen varoittavat sanat 21 Jos otamme varoituksesta vaarin, meitä ei jätetä pimeyteen.

Maailma ei ole yhtään sen valmiimpi uskomaan tälle ajalle annettua sanomaa kuin juutalaiset olivat kuuntelemaan Jerusalemiä koskevaa varoitusta. Jumalan päivä tulee yllättämään Jumalattomat. Elämän kulkiessa totuttua rataansa, ihmisten uppoutuessa huvituksiin, työhön ja rahan hankkimiseen, uskonnollisten johtajien ylistäessä maailman kehitystä ja ihmisten tuudittautuessa väärään varmuuteen - silloin äkillinen tuho yllättää huolettomat Jumalattomat kuin varas, joka hiipii vartioimattomaan asuntoon keskiyöllä, "eivätkä he pääse pakoon". 22

